

32. nedjelja kroz godinu B

*Blago siromasima duhom,
njihovo je kraljevstvo nebesko! (Mt 5,3)*

Prvo čitanje

1. o Kraljevima 17,10-16

U one dane: Ustade Ilija prorok i krene u Sareftu. Kad je stigao do gradskih vrata, neka je udovica onuda skupljala drva; on je zazove i reče: "Donesi mi malo vode u vrču da pijem!" Kad je pošla da donese, on viknu za njom i reče joj: "Donesi mi i malo kruha u ruci!" Ona odgovori: "Živoga mi Gospodina, Boga tvoga, ja nemam pečena kruha, nemam do pregršti brašna u ćupu i malo ulja u vrču. I evo kupim drva, pa ću otići i ono pripremiti sebi i svome sinu da pojedemo i – umremo."

Ali joj Ilija reče: "Ništa se ne boj! Idi i uradi kako si rekla: samo najprije umijesi meni kolačić pa mi donesi, a onda zgotovi za sebe i za svog sina. Jer ovako govori Gospod, Bog Izraelov: 'U ćupu neće brašna nestati ni vrč se s uljem neće isprazniti sve dokle Gospodin ne pusti da kiša padne na zemlju.'"

Ode ona i učini kako je rekao Ilija; i za mnoge dane imadoše jela, ona, on i njen sin. Brašno se iz ćupa nije potrošilo, i u vrču nije nestalo ulja, po riječi koju je Gospodin rekao preko svoga sluga Ilije.

Drugo čitanje

Hebrejima 9,24-28

Krist ne uđe u rukotvorenu Svetinju, protulik one istinske, nego u samo nebo: da se sada pojavi pred licem Božjim za nas. Ne da mnogo puta prinosi samoga sebe kao što veliki svećenik svake godine ulazi u Svetinju s tuđom krvlju; inače bi bilo trebalo da trpi mnogo puta od postanka svijeta. No sada se pojavio, jednom na svršetku vjekova, da grijeh dokine žrtvom svojom.

I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud, tako i Krist: jednom se prinese, da grijehe mnogih ponese, a drugi će se put – bez obzira na grijeh – ukazati onima koji ga iščekuju sebi na spasenje.

Potom sjede nasuprot riznici te promatraše kako narod baca sitniš u riznicu. Mnogi bogataši bacahu mnogo. Dođe i neka siromašna udovica i baci dva novčića, to jest jedan kvadrant. Tada dozove svoje učenike i reče im: "Doista, kažem vam, ova je sirota udovica ubacila više od svih koji ubacuju u riznicu. Svi su oni zapravo ubacili od svoga suviška, a ona je od svoje sirotinje ubacila sve što je imala, sav svoj žitak."

Za razmišljanje

*U današnjim čitanjima dvaput slušamo o udovici: o udovici iz Sarfate u Starom zavjetu i o udovici u hramu u izvješću iz Novoga zavjeta. Ono što upada u oči, jest to da obje čine nešto u cijelosti: sve što im je potrebno za život, sve daruju: jedna udovica daje sve proroku, a druga hramu. I ono važno što danas treba reći jest kratko i jasno: istinska vjera je **sve** ili **ništa**, bez obzira na situaciju.*

*Ostali koje susrećemo u evanđelju daju mnogo, ali sve je to samo **nešto** od njihova suviška. Udovica, naprotiv, daje **sve** što ima, svoj čitav život. Ona je razumjela o čemu se radi u odnosu prema Bogu: ne dijelić, ne neki nevažni ostatak našega života treba pripadati Bogu, nego sve ili ništa. Isus je došao da bi nam to objasnio i to pred nama živio. On nije došao da sudi i osuđuje, nego da nam otvori oči za veću stvarnost i da nas pozove da svoje brige i muke prebacimo na njega. Onaj tko u njega nema povjerenja ne može ga niti prihvatiti kao onoga koji daruje rasterećenje, oslobođenje i mir. Tko se ne odrekne svoga imanja, ne oslobodi se onoga od čega je ovisan, ostaje ovisan i o svojim brigama. Tko samo **nešto** daje, neće nikad biti slobodan.*

Takvo nas razmišljanje dovodi do sasvim drugačijeg shvaćanja pojmova "potpuno" i "nešto". Ponašanje pismoznanaca je, izvana promatrano, u redu. Oni daju toliko, koliko im se čini da je potrebno i pravedno. Ali u stvarnosti daju zato, da bi nešto dobili, da bi dobili čast. I time oni više ne stoje u službi Boga, nego Boga iskorištavaju za svoje svrhe. Njihovo davanje više nije "darovanje sebe", nego postaje trgovinom: koliko ili što mogu očekivati, ako dadnem toliko i toliko?

Tko od Boga traži nekakvu uzvratnu uslugu, tko se, dakle, Bogu daruje da bi na neki drugi način bio nagrađen, nije se potpuno darovao. Istinski vjernik živi u svijesti da pred Bogom egzistira neograničeno. Neki duhovni autori iz prošlosti to su ovako izrazili: Čitav naš život mora biti stalna molitva. Ta rečenica ne znači ništa drugo, nego da smo pozvani tako živjeti da se u svemu orijentiramo prema Bogu. Bogu treba pripadati ne dio, ne neki ostatak našega života, nego sve ili ništa, bezuvjetno i bezpridržajno. Onda ćemo bez mnogo dodatnog truda iskusiti, kako sami sebe ponovno pronalazimo, kako nam se život stostruko vraća...

32. nedjelja kroz godinu B

*Blago siromasima duhom,
njihovo je kraljevstvo nebesko! (Mt 5,3)*

Prvo čitanje

1. o Kraljevima 17,10-16

U one dane: Ustade Ilija prorok i krene u Sareftu. Kad je stigao do gradskih vrata, neka je udovica onuda skupljala drva; on je zazove i reče: "Donesi mi malo vode u vrču da pijem!" Kad je pošla da donese, on viknu za njom i reče joj: "Donesi mi i malo kruha u ruci!" Ona odgovori: "Živoga mi Gospodina, Boga tvoga, ja nemam pečena kruha, nemam do pregršti brašna u ćupu i malo ulja u vrču. I evo kupim drva, pa ću otići i ono pripremiti sebi i svome sinu da pojedemo i – umremo."

Ali joj Ilija reče: "Ništa se ne boj! Idi i uradi kako si rekla: samo najprije umijesi meni kolačić pa mi donesi, a onda zgotovi za sebe i za svog sina. Jer ovako govori Gospod, Bog Izraelov: 'U ćupu neće brašna nestati ni vrč se s uljem neće isprazniti sve dokle Gospodin ne pusti da kiša padne na zemlju.'"

Ode ona i učini kako je rekao Ilija; i za mnoge dane imadoše jela, ona, on i njen sin. Brašno se iz ćupa nije potrošilo, i u vrču nije nestalo ulja, po riječi koju je Gospodin rekao preko svoga sluga Ilije.

Drugo čitanje

Hebrejima 9,24-28

Krist ne uđe u rukotvorenu Svetinju, protulik one istinske, nego u samo nebo: da se sada pojavi pred licem Božjim za nas. Ne da mnogo puta prinosi samoga sebe kao što veliki svećenik svake godine ulazi u Svetinju s tuđom krvlju; inače bi bilo trebalo da trpi mnogo puta od postanka svijeta. No sada se pojavio, jednom na svršetku vjekova, da grijeh dokine žrtvom svojom.

I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud, tako i Krist: jednom se prinese, da grijehe mnogih ponese, a drugi će se put – bez obzira na grijeh – ukazati onima koji ga iščekuju sebi na spasenje.

U ono vrijeme: Govoraše Isus mnoštvu u pouci svojoj: "Čuvajte se pismoznanaca, koji rado idu u dugim haljinama, vole pozdrave na trgovima, prva sjedala u sinagogama i pročelja na gozbama; proždiru kuće udovičke, još pod izlikom dugih molitava. Stići će ih to oštrija osuda!"

Potom sjede nasuprot riznici te promatraše kako narod baca sitniš u riznicu. Mnogi bogataši bacahu mnogo. Dođe i neka siromašna udovica i baci dva novčića, to jest jedan kvadrant. Tada dozove svoje učenike i reče im: "Doista, kažem vam, ova je sirota udovica ubacila više od svih koji ubacuju u riznicu. Svi su oni zapravo ubacili od svoga suviška, a ona je od svoje sirotinje ubacila sve što je imala, sav svoj žitak."

Za razmišljanje

*U današnjim čitanjima dvaput slušamo o udovici: o udovici iz Sarfate u Starom zavjetu i o udovici u hramu u izvješću iz Novoga zavjeta. Ono što upada u oči, jest to da obje čine nešto u **cijelosti**: sve što im je potrebno za život, sve daruju: jedna udovica daje sve proroku, a druga hramu. I ono važno što danas treba reći jest kratko i jasno: istinska vjera je **sve** ili **ništa**, bez obzira na situaciju.*

*Ostali koje susrećemo u evanđelju daju mnogo, ali sve je to samo **nešto** od njihova suviška. Udovica, naprotiv, daje **sve** što ima, svoj čitav život. Ona je razumjela o čemu se radi u odnosu prema Bogu: ne dijelić, ne neki nevažni ostatak našega života treba pripadati Bogu, nego sve ili ništa. Isus je došao da bi nam to objasnio i to pred nama živio. On nije došao da sudi i osuđuje, nego da nam otvori oči za veću stvarnost i da nas pozove da svoje brige i muke prebacimo na njega. Onaj tko u njega nema povjerenja ne može ga niti prihvatiti kao onoga koji daruje rasterećenje, oslobođenje i mir. Tko se ne odrekne svoga imanja, ne oslobodi se onoga od čega je ovisan, ostaje ovisan i o svojim brigama. Tko samo **nešto** daje, neće nikad biti slobodan. Takvo nas razmišljanje dovodi do sasvim drugačijeg shvaćanja pojmova "potpuno" i "nešto". Ponašanje pismoznanaca je, izvana promatrano, u redu. Oni daju toliko, koliko im se čini da je potrebno i pravedno. Ali u stvarnosti daju zato, da bi nešto dobili, da bi dobili čast. I time oni više ne stoje u službi Boga, nego Boga iskorištavaju za svoje svrhe. Njihovo davanje više nije "darovanje sebe", nego postaje trgovinom: koliko ili što mogu očekivati, ako dadnem toliko i toliko?*

Tko od Boga traži nekakvu uzvratnu uslugu, tko se, dakle, Bogu daruje da bi na neki drugi način bio nagrađen, nije se potpuno darovao. Istinski vjernik živi u svijesti da pred Bogom egzistira neograničeno. Neki duhovni autori iz prošlosti to su ovako izrazili: Čitav naš život mora biti stalna molitva. Ta rečenica ne znači ništa drugo, nego da smo pozvani tako živjeti da se u svemu orijentiramo prema Bogu. Bogu treba pripadati ne dio, ne neki ostatak našega života, nego sve ili ništa, bezuvjetno i bezpridržajno. Onda ćemo bez mnogo dodatnog truda iskusiti, kako sami sebe ponovno pronalazimo, kako nam se život stotruko vraća...